

miste Udbilling, det lader sig ikke bestride. Men at komme med saa betydelige Forslag og forlange, saaledes som den ærede Ordfører, at vi skulle tage det paa Tro og Love, det kan dog kun tages til Følge, naar der anføres Sandsynlighedsbevis derfor.

Judenrigsministeren (Sugerslev):

Den ærede Ordfører gav sit Foredrag i Gaar, for en Del i alt Fald, en mere almindelig Karakter og en meget politisk Karakter, og var ikke saa hidsig paa at komme ind paa Realiteten af det foreliggende Spørgsmaal. Jeg er gaaet den modsatte Vej, naar jeg har haft Ordet, idet jeg gjorde mig Klid for at behandle Sagen som en alvorlig Realitet, og jeg tror ogsaa, det til Dels lykkedes; thi den ærede Ordfører har ikke søgt at afkræfte det; han gik høiere til Veirs, holdt sig paa det mere almindelige Omraade. Han sagde saaledes blandt Andet: Regjeringens Politik er at sige Nei til alle økonomiske Fremskridt. Det var den Paaastand, den ærede Ordfører fremsatte og noget speciellere illustrerede saaledes, at Ministeren ingen Vej kunde komme, men ønskede at kunne komme nogen Vej, og det var fordi — jeg oversætter her ligefrem, hvad den ærede Ordfører sagde — fordi jeg var bunden ved militaristiske og andre Hensyn. Den ærede Ordfører tager her Feil, og jeg protesterer mod den ærede Ordførers Fremstilling. Det er ret betegnende, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) ophyste, at de civile Ministeriers Budgetter ere stagne ganske overordentlig i den senere Tid, og jærlig Judenrigsministeriets med ca. 100 pCt.; jeg tror nok, det er i den Tid, jeg har haft den Ære at forestaa det. Dette er en ganske overordentlig Stigning. Det er altsaa et Svar og et meget passende Svar til den ærede Ordfører. Det er slet ikke saaledes, at Judenrigsministeren, hvis han i Realiteten slutter sig til en Sag, ikke vil kunne sætte den igjennem, alt naturligvis indenfor fornuftige Grændser. Regjeringen ser paa Sagerne i deres Helhed, og finansielle Hensyn maa ogsaa kunne gjøres gjældende af Andre end mig, men jeg vil dog sige den ærede Ordfører ligefrem, at hvis jeg i Realiteten var for ESBjerg—Barkes-ton Routen, var for, at Staten skulde overtage denne Route, saa tvivler jeg ikke paa, at jeg kunde sætte den igjennem, men jeg er ikke i Realiteten derfor. Jeg anser den ikke for heldig, og jeg mener, at det er ufornødent og uforvarligt allerede nu at changere i denne Retning, før man har ført Bevist for, at det, der hidtil har

været gjort, ikke er godt nok, eller i hvert Fald med nogle Ændringer kunde blive i alle Maader tilfredsstillende. Saaledes ser jeg Sagen, og saaledes udtalte jeg mig allerede i Gaar; men jeg har ønsket at præcisere min Stilling noget nærmere lige overfor den ærede Ordførers Angreb, der efter min Mening ikke var ganske frit for Infirmationer. Den ærede Ordfører stillede ikke Spørgsmaalet paa rette Maade. Han spillede den Overraskede, fordi Judenrigsministeren ikke strax omfavnede Forslaget og sagde, at det var en udmærket Ide, og at det glædede ham at se det. Men den ærede Ordfører veed jo, at jeg kjendte Forslaget, og at jeg i Udvalget har forhandlet denne Sag ret grundig med de ærede Medlemmer af Udvalget. Den ærede Ordfører maa altsaa derfor have haft tilstrækkelig Kjenndskab til min Stilling i saa Henseende. Den ærede Ordfører glemmer, at det er Judenrigsministeren, der har taget Initiativet til Exportpræmien paa ESBjerg-Routen, og at det er den ærede Ordfører og Thinget, der her ere fulgte med, men det vil den ærede Ordfører nu se bort fra. Nu skal Staten tage det Hele i sin Haand, det er ganske nødvendigt. Jeg har her imødegaaet den ærede Ordfører med Tal, og jeg har hævdet og paabest, at det er et slet og ret Fragtspørgsmaal i den Forstand, at der er Tale om $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ Ore i Fragt mere pr. Pund. Det Spørgsmaal kan løses paa andre Maader, og man kan jo se, om man ikke kan komme det nærmere, men Forholdene ere i Virkeligheden billigt ordnede. Den ærede Ordfører kan naturligvis godt faae en hel Del Landmænd og Landmandsforsamlinger med sig, naar han stiller et pynteligt Program op for dem og siger: Vi skulle have det Hele gratis! Det tror jeg gjerne. Men hvis jeg kunde komme en fornuftig sammensat Landmandsforsamling i Tale, som vilde tage ikke politiske, men økonomiske Hensyn, tror jeg nok, at jeg skulde være i Stand til at gjøre Medlemmerne det klart, at det, man her vil indtage dem imod, er Noget, de ikke behøve at være bange for, og at det kan albrig gaa ad denne Vej, fordi det opstillede Krav ikke er berettiget. Det Krav, at Alt her skal transporteres gratis, er uberettiget, og det kan den ærede Ordfører og Thinget ikke tage Konsekvenserne af i andre Retninger. Derfor modsætter jeg mig det, fordi jeg i det Hele anser det for ufornuftigt. Jeg har sagt til den ærede Ordfører, at dette er et Handelsforetagende, og saa bider han sig fast i, at det skal være et Handelsforetagende. Jeg kunde ogsaa her have brugt Udtrykket Rhederisforretning. En Rhederisforretning har